

hjem igen i en anden situation, er der ingen ende på, hvor emsige man er.

Det skulle så betyde, at staten efter en domsafsigelse uden tøven skal udbetale. Så kunne man måske også forvente, at selskabstømmerne efter en domsafsigelse lynhurtigt meldte sig for at gøre deres mellemværende med staten op. Men sådan er det ikke, for sagerne er jo ikke så unuancerede. I begge situationer er det individuelle forhold, der gør, at processen unægtelig bliver omfattende.

Det betyder alligevel ikke, som jo også ministeren var inde på her, at der ikke kan laves aftaler også branchevis, og det er jo sket. Omvendt er der også sager, hvor forholdene er så komplicerede, at det kræver en omhyggelig og korrekt gennemgang også juridisk. For ret skal være ret til begge sider, også for selskabstømmerne selvfølgelig, men vores erfaring er jo, at de ikke ligefrem står i kø for at afvikle deres mellemværende med staten. Og da de jo også har krav på en juridisk korrekt afgørelse, må vi også her forvente, at vi kommer ud i et endda særdeles langstrakt forløb.

Jeg undrer mig selvfølgelig også over formuleringen i bemærkningerne til beslutningsforslaget om, at skulle der på fiskersiden være smuttet en enkelt torsk med på den forkerte side af strengen, skal det ikke på nogen måde forstyrre helhedsbilledet. Det synes jeg er temmelig alarmende; under det forrige punkt på dagsordenen var der jo tale om smidighed omkring selvangivelserne. Hvis det her er udtryk for smidighed, så synes jeg nok, at retssikkerheden er lidt truet.

Det er klart, at ambisagen som helhed har et ulykkeligt forløb, og de skadelidte, som der jo er tale om i denne situation, kan godt føle sig frustrerede over en lang og måske for dem at se ikke nødvendigvis så grundig sagsbehandling.

Men det ændrer jo ikke ved det basale forhold, at netop grundlaget for eventuel tilbagebetaling skal være korrekt. Hvis det ikke er det, oplever vi en situation, hvor de daværende købere kommer til at betale regningen to gange, og det kan ingen jo være tjent med.

Så konklusionen må være, at uanset hvad man mener om tempoet, kan der ikke være nogen tvivl om fremgangsmåden. Den må være juridisk korrekt over for begge parter, og det vil sige Told og Skat på den ene side af systemet og selvfølgelig så de såkaldte skadelidte på den anden side.

Jeg er heller ikke særlig tryk ved, at det her lægger op til, at myndighederne bevidst handler

i ond tro; den udlægning kan hverken jeg eller mit parti, Socialdemokratiet, støtte.

Til gengæld støtter vi selvfølgelig, at man også fra systemets side ufortrødent vil søge sagen afsluttet både hurtigst muligt og bedst muligt, og det har ministeren jo også helt klart givet udtryk for. Hvad angår forlængelsesfristen, har ministeren jo også gjort opmærksom på, at det giver sig selv, i og med at kravene er rejst.

Sammenfattende betyder det, at vi fra Socialdemokratiets side anerkender forløbet, som vi kender det, som værende korrekt, og vi må også erkende, at regeringen netop er meget opmærksom på, at sagen forløber korrekt, i og med man jo hele tiden har en løbende kontakt til Kommissionen, sådan at i hvert fald juraen fra statens side er korrekt.

På baggrund af disse bemærkninger må jeg meddele, at Socialdemokratiet ikke kan støtte forslaget.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Venstre vedstår sig fuldt og helt sit historiske ansvar for den såkaldte ambiskat. Vi var med til at indføre en skat, som det senere ved domstolene viste sig, at der ikke var hjemmel til. De besværligheder, det har givet anledning til over for borgerne, skal vi stærkt beklage.

Til gengæld er ansvaret for, at tilbagebetalingerne finder sted efter reglerne, at borgernes retssikkerhed respekteres, og at myndighederne står for en ordentlig forvaltning, regeringens, og det ansvar vil vi holde regeringen fast på. Vi forventer faktisk, at regeringen loyalt arbejder på at respektere borgernes rettigheder og uden administrative omsvøb drager omsorg for at betale ambien tilbage.

Derfor synes vi ikke, at vi fra Folketingets side skal gå ind og blande os i den udøvende magts job. Det er ikke vores opgave, og derfor mener vi, at dette beslutningsforslag går ind på noget, vi fra Folketingets side ikke skal blande os i.

Til gengæld skal vi selvfølgelig drage regeringen til ansvar for den måde, hvorpå den forvalter loven og lever op til sit ansvar, og derfor vil Venstre under udvalgsbehandlingen bede regeringen om at redegøre for, hvordan de grupper, som er nævnt i beslutningsforslaget, er blevet behandlet, og hvordan de vil blive behandlet fremover. Og hvis regeringen på fornuftig vis redegør for, hvordan de er blevet og vil blive behandlet, vil vi fra Venstres side stemme imod beslutningsforslaget.